

Arrest

nr. 111 335 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2013 (bijlage 14ter)

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J.-P. VIDICK en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster huwde op 5 juni 2009 met de heer O.O. te Benin in Nigeria.

1.2. Op 26 november 2010 werd verzoekster ingeschreven op het adres van haar echtgenoot te Antwerpen.

1.3. Op 23 december 2010 werd verzoekster in het bezit gesteld van verblijfsdocumenten in het kader van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) (A-kaart).

1.4. Op 18 oktober 2012 wordt t.a.v. verzoekster een voorstel van ambtelijke schrapping opgesteld.

1.5. In het kader van een onderzoek inzake feiten van mensenhandel met oog op exploitatie van ontucht, opgemaakt op 24 januari 2013 door de Federale Gerechtelijke Politie wordt vastgesteld dat verzoekster sinds januari 2011 werkzaam is in het Brusselse prostitutiemilieu.

1.6 Op 4 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) in hoofde van verzoekster een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“in uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: Gabriel Voornaam: Osarose

Nationaliteit: Nigeria

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).*

Uit gegevens uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een voorstel tot ambtelijke schrapping sedert 18 oktober 2012.

Uit een onderzoek inzake de feiten van mensenhandel met oog op exploitatie van ontucht, opgemaakt op 24 januari 2013 door de Federale Gerechtelijke Politie te Antwerpen blijkt dat betrokkene verklaard heeft reeds te werken in het Brusselse prostitutiemilieu sedert januari 2011, waar ze thans nog werkt. Haar echtgenoot O. O. is daar klaarblijkelijk niet van op de hoogte. Zij verklaart in de prostitutie te werken om haar familie in Nigeria te helpen.

De echtgenoot, de heer O. O., verklaart vader te zijn van het kind Van Brussel I. O. Dit kind zou hij hebben bij zijn beste vriendin V. B. P.

Hij meldt dat er huwelijksproblemen zijn sedert december 2011 en dat hij eigenlijk wou scheiden. In zijn eerste verhoor meldt hij een relatie begonnen te zijn met V. B. P. In zijn tweede verhoor meldt hij reeds langer een relatie begonnen te zijn met R. V. Zijn echtgenote G. O. zou volgens O. O. pas bij hem teruggekeerd zijn nadat O. een schriftelijke uitnodiging verkreeg van de politie voor verhoor.

Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2, voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: betrokkene is pas in België sedert oktober 2010; het is daarom tevens ondenkbaar dat ze geen banden meer heeft met het land van herkomst. Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband: volgens het dossier is er van een gezinsband weinig of geen sprake.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSEBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSEBEWIJS.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster duidt “De Binnenlandse Federale Publieke Dienst” aan als verwerende partij.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). De in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij kan niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot een verblijf op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet, niet tot diens bevoegdheden behoort. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding is in deze de verwerende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij stelt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een van rechtswege schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft. Verzoekster heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing. De exceptie van onontvankelijkheid voor wat betreft de vordering tot schorsing is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40, 42 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van *“de schending van het principe van een goede administratie en de zorg die administratieve autoriteiten wordt opgelegd, van de schending van het algemeen principe volgend welke de administratieve autoriteiten”*, van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens zou er sprake zijn van een waarderingsfout en machtsmisbruik.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Genomen in schending van art. 40 en 42 van de wet van 15.2.1980. de art. 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivatie van de administratieve akten, van het ontbreken aan motivatie, onjuiste en onvoldoende en dus het ontbreken van legale in aanmerking komende motivatie, de waarderingsfout. machtsmisbruik, schending van het principe van een goede administratie en de zorg die de administratieve autoriteiten opgelegd word, schending van het algemeen principe volgend welke de administratieve autoriteiten

van de zorgplicht evenals de schending van het art. 48/4 van de wet van 15.12.1980 op vreemdelingen.

Overwegende dat de tegenpartij haar aangevochten beslissing motiveert op het argument volgens welke de samenwerking tussen de verzoekster en haar echtgenoot gestopt was.

Overwegende dat de verzoekster op het adres hierboven aangeduid de uitnodiging heeft gekregen haar toelatende de aangevochten beslissing te bekomen.

Dat dit het feit tegensprekt dat ze niet op dat adres woonachtig was op datum van 06.05.2013.

Overwegende dat de tegenpartij haar motivatie baseert op een zorgezgd juridisch onderzoek door de federale politie uitgevoerd in januari 2013.

Overwegende dat de tegenpartij verzuimt de inhoud van het gezegde onderzoek te kennen te geven of in elk geval, wat het minste zou geweest zijn, de referentie van het dossier bij het federale parket mede te delen.

Dat daaruit voortvloeit dat de zorgezgd verklaringen die er zouden inzitten niet kunnen weerhouden worden als legale motivatie van de aangevochten beslissing.

Dat, wat te meer, de tegenpartij beweert dat de verzoekster zou verhoord zijn in het kader van dit gezegde dossier.

Dat ze inderdaad beweert dat ze in de prostitutie werkte om haar familie in Nigeria te helpen.

Dat dit nogmaals het feit ondersteunt dat de verzoekster op haar gemeenschappelijk adres met haar echtgenoot woonde in hun stad waar ze werd uitgenodigd en dat ze op de gezegde uitnodiging heeft geantwoord, wat betekend dat ze er degelijk woonde.

Dat voortvloeit uit wat voorafgaat dat de aangevochten beslissing moet beschouwd worden als onvoorzien aan legale motivatie.

Overwegende dat de verzoekster nog steeds ingeschreven is op het adres waar ze verblijf met haar echtgenoot.

Dat inderdaad, de aangeduide tegenpartij verklaart "dat de betrokkene een voorwerp uitmaakt van een voorstel..."

Dat het betaamt te beschouwen op een objectieve manier dat de aangevochten beslissing haastig gebeurd is, versneld tegenover het feit dat de verzoekster niet het voorwerp van een schrapping is geweest.

Dat dit alleen berust op de eigen beslissing van de tegenpartij.

Overwegende dat de prostitutie niet door de wet aangewezen wordt als een motief om het verblijf te weigeren volgen art. 11 van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat het vastgesteld is dat de verzoekster met haar echtgenoot leeft in België sinds 06 mei 2010, zijnde meer dan drie volledige jaren.

Dat volgens de tegenpartij zelf, de verzoekster alle aanhechtingen met Nigeria heeft verloren.

Overwegende dat als door het buitengewone uw Raad kwam te beschouwen (quod, in casu, non) dat de elementen van de motivatie van de aangevochten beslissing onvoldoende zijn...

Dan nog zou het betamen te beschouwen dat de tegenpartij er niet in geslaagd is om de proportionaliteitsregel te respecteren die hen op een gebiedende wijze moet dwingen om de gevolgen van de toepassing van de regel en de rampzalige gevolgen op het niveau van het toekomstige leven van de verzoekster zouden veroorzaken.

Dat dit niet het geval is geweest.

Dat inderdaad de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van de verzoekster in het Koninkrijk, haar leeftijd, haar gezondheidsstaat, de familiale en economische situatie, haar sociale, culturele integratie en de kracht van de banden met haar land van afkomst.

Overwegende dat alle beweringen van de tegenpartij om de aangevochten beslissing te rechtvaardigen louter gratis zijn, zonder gegrondheid en onvoldoende.

Overwegende dat het inhouden van verblijf niet automatisch kan zijn en dat de tegenpartij dus de verplichting had om rekening te houden met alle elementen hierboven beschreven en gerechtvaardigd aan haar waardering (quod non).

Dat de tegenpartij verzuimd heeft een proportionaliteitsonderzoek uit te voeren en de beslissing punt per punt te motiveren.

Overwegende dat voortvloeit uit wat voorafgaat dat de schending van de hierboven aangehaalde middelen vastgesteld is en dat de aangevochten beslissing moet nietig verklaard worden."

4.2. De verzoekster voert de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/2, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet:

"§1. De Raad doet uitspraak bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

Uit deze bepaling volgt dat de bevoegdheid van de Raad verschilt naargelang hij optreedt als rechter in volle rechtsmacht dan wel als annulatierechter. Verzoekster vecht in haar verzoekschrift artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan waarbij de Raad ten aanzien van een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als rechter in volle rechtsmacht moet oordelen. Evenwel blijkt uit de aangevochten bestreden beslissing dat de Raad *in casu* als annulatierechter optreedt, waardoor hij geen uitspraak kan doen over de mogelijke schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

4.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

De Raad stelt vast dat verzoekster *in concreto* dient uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing getuigt van *"schending van het principe van een goede administratie en de zorg die de administratieve autoriteiten opgelegd word, schending van het algemeen principe volgend welke de*

administratieve autoriteiten” alsook te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur of algemeen rechtsbeginsel zij geschonden acht.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.4. De Raad stelt vast dat verzoekster de schending voorhoudt van de artikelen 40 en 42 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd echter genomen in uitvoering van artikel 11 § 2 van de vreemdelingenwet, waarbij op basis van deze rechtsgrond een einde gesteld werd aan het verblijf van verzoekster dat zij op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet genoot, aangezien zij niet langer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd.

De Raad wijst er op dat de artikelen 40 en 42 van de vreemdelingenwet van toepassing zijn op burgers van de Unie en hun familieleden, zoals gesteld wordt in artikel 40 § 1 van de vreemdelingenwet:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.”

Uit het administratief dossier blijkt dat noch verzoekster, noch haar echtgenoot burger zijn van een lidstaat van de Europese Unie. De schending van de artikelen 40 en 42 van de vreemdelingenwet kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

4.5. De in het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

4.6. De Raad merkt na lezing van het aangevoerde middel op dat de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.7. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing zich *“baseert op een zogezegd juridisch onderzoek door de federale politie uitgevoerd in januari 2013”*, maar dat de gemachtigde verzuimt om de inhoud van het onderzoek of in elk geval de referentie van het dossier bij het parket te Antwerpen vrij te geven. Hieruit vloeit volgens de verzoekster voort dat deze verklaringen uit dit onderzoek niet kunnen gelden als motivatie van de bestreden beslissing.

Wanneer – zoals uit de bestreden beslissing blijkt – de informatie waarnaar verwezen wordt, is opgenomen in de bestreden beslissing, volstaat het dat in het kort het voorwerp en de inhoud van de stukken worden vermeld, zonder dat het nodig is de stukken *in extenso* over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht, zoals besproken onder punt 4.5., heeft als

bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

In casu wordt verwezen naar informatie bekomen in het kader van een gerechtelijk onderzoek inzake de feiten van mensenhandel met oog op exploitatie van ontucht.

De Raad stelt vast dat de informatie en documenten waarop de gemachtigde zich heeft gebaseerd om de bestreden beslissing te nemen, aanwezig zijn in het administratief dossier. Het betoog van verzoekster dat de referentie van het dossier bij het federale parket niet werd meegedeeld is niet dienstig aangezien alle stukken, inclusief de pv's, notitie- en referentienummers van het gerechtelijk onderzoek, die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, in het dossier aanwezig zijn. De motieven van de bestreden beslissing worden gesteund door de stukken in het administratief dossier waarop de gemachtigde zich rechtmatig kon baseren.

4.8. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing is gemotiveerd op *“het argument volgens welke de samenwoning tussen de verzoekster en haar echtgenoot gestopt was”*. De verzoekster stelt echter dat zij op het adres waar haar echtgenoot is ingeschreven de uitnodiging heeft gekregen om de bestreden beslissing te bekomen alsook de uitnodiging tot verhoor in het kader van een gerechtelijk onderzoek. Zij is op beide uitnodigingen ingegaan, wat zou tegenspreken dat zij niet woonachtig is op dit adres.

De Raad merkt op dat verzoekster met haar betoog evenwel voorbij gaat aan het feit dat het gebaseerd is op artikel 11 § 2 van de vreemdelingenwet en preciseert dat er geen sprake meer is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven. Het betoog van verzoekster als zou zij nog wel op het adres van haar echtgenoot woonachtig zijn, doet geen afbreuk aan het motief dat volgens de gemachtigde er *in casu* geen sprake meer is van het onderhouden van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven. Het loutere feit dat er sprake zou zijn van samenwoning betekent niet dat er tussen verzoekster en haar echtgenoot ook sprake is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven. Ook het betoog van verzoekster dat de bestreden beslissing haastig is genomen, gelet op het feit dat ze enkel het voorwerp uitmaakt van een voorstel tot ambtelijke schrapping, is niet dienstig en gaat wederom voorbij aan het kernmotief van de bestreden beslissing, met name de vaststelling dat er geen sprake meer is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven.

4.9. Waar de verzoekster stelt dat *“de prostitutie niet door de wet aangewezen wordt als een motief om het verblijf te weigeren volgens art. 11 van de vreemdelingenwet”*, stelt de Raad vast dat het feit dat verzoekster sinds eind 2011 werkzaam is in het prostitutiemilieu één van de elementen is die in beschouwing werden genomen bij het nagaan van het bestaan van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de heer O.O.. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er verschillende elementen uit het administratief dossier in de beoordeling werden meegenomen. De motivering van de bestreden beslissing dient derhalve als geheel te worden gelezen. De Raad leest in de bestreden beslissing niet dat de gemachtigde zich louter op de prostitutiefeiten baseerde om een einde te stellen aan het verblijf van verzoekster.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing ook wordt verwezen naar het gegeven dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een voorstel tot ambtelijke schrapping; dat verzoeksters echtgenoot, de heer O.O., een kind heeft met mevrouw V.B.P. dat geboren werd op 31 oktober 2012; dat verzoeksters echtgenoot meldt dat er huwelijksproblemen zijn sinds december 2011 en dat hij eigenlijk wou scheiden; dat hij een relatie begon met V.B.P., enerzijds, en R.V., anderzijds; en dat verzoekster pas zou teruggekeerd zijn naar de heer O.O. wanneer hij een schriftelijke uitnodiging kreeg voor verhoor bij de politie.

Deze verklaringen en vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden door verzoekster geenszins betwist noch weerlegd.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt op 25 januari 2013 een brief werd overgemaakt door de Federale Politie te Antwerpen m.b.t. verzoekster waarin wordt gesteld dat er uit een onderzoek inzake feiten van mensenhandel met oog op exploitatie van ontucht, elementen naar boven gekomen zijn die kunnen wijzen op een mogelijk schijnhuwelijk. In deze brief wordt erop gewezen dat telefoononderzoek aangaande het gsm-verkeer tussen verzoekster en haar echtgenoot werd uitgevoerd gedurende de periodes van 1 juli 2012 tot 12 oktober 2012 en van 12 november tot 22 november 2012 teneinde meer inzicht te verschaffen inzake het huwelijks- en gezinsleven van verzoekster. De politiediensten besloten uit dit onderzoek dat er zeer weinig contact in de periodes was

tussen betrokkenen. Verzoekster werd *“zo goed als niet opgemerkt onder de zendmasten in de buurt van het opgegeven adres. De gebruiker/houder van haar oproepnummer hield zich op in het Brusselse en te Antwerpen-Ekeren. G. ontkent gebruiker te zijn van het bij ons beschikbare nummer terwijl O. wel degelijk meldt dat het wel het nummer is van G. Het nummer wordt aangetroffen bij de uitlezing van het geheugen van het gsm-toestel van O. met de vermelding van haar naam.”*

Zowel verzoekster als haar echtgenoot legden in het kader van voornoemd onderzoek verklaringen af. Verzoekster verklaart op 15 januari 2013 dat zij al twee kinderen heeft met een Nigeriaanse man in Nigeria. Zij verklaart haar echtgenoot niet op de hoogte gebracht te hebben van dit feit.

Verzoeksters echtgenoot verklaart op 18 januari 2013 sinds 2009 een intieme relatie te onderhouden met een Belgische onderdane, R.V. Deze relatie zou volgens de echtgenoot van verzoekster nog steeds aan de gang zijn. Verzoekster zou niet op de hoogte zijn van deze relatie. Er zouden huwelijksproblemen zijn en beide betrokkenen zouden volgens de politiediensten een vage uitleg gegeven hebben. Verzoeksters echtgenoot verklaarde het huwelijk in 2009 te zijn aangegaan uit liefde maar ook omdat verzoekster hem geholpen heeft toen hij gezondheidsproblemen had in Nigeria in 2003. Verzoekster bevestigde dit. Tussen 2003 en 2009 is O.O. niet meer in Nigeria geweest en onderhielden beiden enkel telefonisch contact met elkaar. In die perioden werden ook de kinderen van verzoekster geboren.

4.10. Verzoekster meent tenslotte dat de gemachtigde er niet in geslaagd is het proportionaliteitsbeginsel te respecteren die hem dwingt rekening te houden met alle gevolgen van de uitvoering en de gevolgen op niveau van het toekomstige leven van verzoekster.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Deze bepaling houdt in dat een afweging dient gemaakt te worden inzake de proportionaliteit tussen het beoogde doel van de maatregel en de achterliggende reden van de maatregel waarbij *in casu* rekening moet gehouden worden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst en dat deze afweging in de bestreden beslissing moet worden vermeld.

De Raad stelt vast dat conform het gestelde in artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing volgende afweging bevat: *“Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2, voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: betrokkene is pas in België sedert oktober 2010; het is daarom tevens ondenkbaar dat ze geen banden meer heeft met het land van herkomst. Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband: volgens het dossier is er van een gezinsband weinig of geen sprake.”*

In die zin maakt de bestreden beslissing melding van de belangen van verzoekster, met name dat zij pas in België is sedert oktober 2010, dat het ondenkbaar is dat er geen banden meer bestaan in het land van herkomst en dat er van een gezinsband weinig of geen sprake is.

Er heeft dus wel degelijk een proportionaliteitsbeoordeling plaats gevonden, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert. Het is vervolgens aan de Raad om te na te gaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot deze beslissing is gekomen.

Verzoekster voert aan dat zij al drie volle jaren in België woont, sinds 6 mei 2010. Zij betoogt dat de gemachtigde stelt dat zij *“alle aanhechtingen in Nigeria heeft verloren”*. De Raad stelt evenwel vast dat dit niet door de gemachtigde wordt gesteld. De gemachtigde stelt wel dat gezien de korte verblijfsduur in België, het niet ondenkbaar is dat zij geen banden meer heeft in het land van herkomst. Daarbij stelt de gemachtigde vast dat verzoekster, in tegenstelling tot wat zij beweert, pas sedert oktober 2010 in België aanwezig is.

Door te wijzen op het korte verblijf van verzoekster in België houdt de gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van verzoekster in België, zoals wordt vereist door artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Daarenboven beoordeelt de gemachtigde ook de aard en hechtheid van de gezinsband waarbij hij gelet op de elementen in het administratief dossier die duiden op de afwezigheid van enig gezins- of huwelijksleven, oordeelt dat er van een gezinsband weinig of geen sprake is.

De Raad stelt derhalve vast dat de gemachtigde rekening gehouden heeft met alle elementen voorzien in artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster laat bovendien na te concretiseren met welke elementen er dan geen rekening gehouden zou zijn waardoor zij haar belang bij haar betoog niet verduidelijkt. Overigens verduidelijkt noch staat verzoekster welke *“rampzalige gevolgen op het niveau van haar toekomstig leven”* de bestreden beslissing zou veroorzaken. Deze blote bewering kan geenszins afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het politieonderzoek in het administratief dossier vaststelt dat verzoekster twee jonge kinderen heeft in Nigeria, wat redelijkerwijze een aanwijzing vormt dat zij nog banden heeft met haar land van herkomst.

4.11. De Raad is van oordeel dat de gemachtigde, gelet op de talrijke elementen in het administratief dossier, niet op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze besloot dat verzoekster niet langer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt. Er zijn geen elementen in het administratief dossier voorhanden die erop wijzen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig werd genomen.

De Raad is voorts van oordeel dat de bestreden beslissing het proportionaliteitsonderzoek, dat heeft plaatsgevonden, *in casu* niet op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft uitgevoerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat de verwerende partij een waarderingsfout of machtsmisbruik begaan heeft.

Het enige middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES